

C. L. TAYLOR

PSYCHOTHILLER

C. L. TAYLOR

PSYCHOTHILLER

2016

Copyright © 2015 by C. L. Taylor
Translation © 2016 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE LIE,
vydaného nakladatelstvím Avon, a division of HarperCollins,
Londýn 2015,
přeložila Zuzana Pernicová
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Kateřina Žídková a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2016

ISBN 978-80-7498-129-6

Věnováno Lauře B., Georgie D. a Minal S.

1. kapitola

Současnost

Ještě než vkročí do dveří, je mi jasné, že z něj koukají potíže. Poznám to podle toho, jak práskl dveřmi svého bouráku s pohonem na všechna čtyři kola a řítí se přes parkoviště, aniž by se ohlédl, jestli ho drobná obrýlená žena následuje. Když dojde k proskleným dvojkřídlovým dveřím do recepce, odvrátím pohled k obrazovce počítače. U agresorů je lepší vyhýbat se přímému očnímu kontaktu. Když trávíte dvanáct hodin denně s nebezpečnými zvířaty, naučíte se toho spoustu o konfrontaci, strachu a nepřátelství – a nejen ve vztahu ke psům.

Zvonek nade dveřmi ohlásí, že vchází dovnitř, ale já dál píšu do počítačové databáze podrobné sedmidenní hodnocení. Kříženec německého ovčáka jménem Tyson k nám přišel před týdnem, přivezl ho inspektor. Během hodnocení, které od té doby provádíme, jsem u něj vypožadovala problémové chování ve vztahu k jiným psům, ke kočkám i k lidem – což u psa využívaného k hlídání drogového doupěte nijak nepřekvapuje. Někteří lidé jsou přesvědčeni, že psi jako Tyson by se měli pro jejich vlastní dobro utratit, ale já nepo-

chybuju, že se nám ho povede rehabilitovat. Vaše minulost nemusí určovat vaši budoucnost.

„Kde je sakra můj pes?“ Příchozí se opře lokty o recepční pult a vysune bradu. Z vychrtlé tváře mu číší opovržení. Pod příliš velkou koženou bundou má úzká ramena a džíny na něm visí. Je mu k padesáti nebo maximálně něco málo přes, ale působí opotřebovaně. Odhaduju ho na majitele nějakého nebezpečného psího plemene. Malý chlap, velký bourák. A velký pes. Není divu, že ho chce zpátky. Chybí mu psí prodlužovačka penisu.

„Co pro vás můžu udělat?“ otočím se k němu s úsměvem.

„Chci svýho psa. Jeden ze sousedů viděl, jak nám ho sebral inspektor, když jsme byli pryč. Přímo ze zahrady. Chci ho zpátky.“

„Jmenuje se Jack, je to stafordšírský bulteriér a je mu pět let.“ Do recepce už dofuněla i mužova obrýlená manželka. Černé legíny jí dělají kapsy u kolen, rty má pečlivě obtažené růžovou rtěnkou a prošedivělé vlasy sčesané do pevně staženého ohonu.

„A vy se jmenujete jak?“ podívám se zpátky na jejího manžela.

„Gary. Gary Fullerton,“ odpoví. Ženy si vůbec nevšímá.

Vím, o kterém psu je řeč. Jacka sem přivezli před čtyřmi dny. Právě oko měl nateklé, že ho vůbec neotevřel, tlamu roztrženou a zkrvavenou a levé ucho tak pochroumané, že mu ho veterinář musel polovinu uříznout. Zjevně se účastnil psího zápasu, a ne poprvé. Bylo to znát z ran na hlavě i jizev po celém těle. Majitel sem možná zamířil rovnou z policejní stanice. Nejspíš ho propustili na kauci, dokud nedojde na projednání jeho případu.

Už se neusmívám. „Tak to vám bohužel nepomůžu.“

„Vím, že je tady,“ trvá na svém muž. „Nemáte právo nám ho ukrást. Nic jsme neprovedli. Jenom se porval v parku, to je všechno. Máme sedm dní na to, abysme se o něj přihlásili. To mi tvrdil kamarád.“

Pootočím se, abych seděla čelem k počítači, a ne k němu. „Je mi líto, ale o zvláštních případech nesmím mluvit.“

„Tak hele!“ Muž se nakloní přes pult, chňapne monitor a škusne jím k sobě. „Mluvím s váma.“

„Gary...“ Žena mu položí ruku na paži. Zamračí se na ni, ale pustí monitor. „Prosím vás...,“ žena sjede pohledem k její jmenovce, „... prosím vás, Jane, jenom chceme Jacka vidět a ujistit se, že je v pořádku. Nechceme vám přidělovat potíže, jenom se chceme na našeho kluka mrknout.“

Oči za brýlemi má zamlžené slzami, ale není mi jí líto. Určitě ví, že Gary bere Jacka na zápasy. Možná proti tomu občas protestuje, možná pak Jacka něžně omývá flanelovým hadříkem, ale nijak se nesnaží zabránit tomu, aby jí psa cu-povali na kusy.

„Nezlobte se, ale opravdu nesmím o případech mluvit,“ zavrtím hlavou.

„Jakej případ, sakra?“ zaburácí muž, ale ruce mu zplihle visí podél boků. Bojovnost už z něj vyprchala. Ví, že by to nestál, řve, jenom aby se předvedl. Nejhorší je, že nejspíš má toho psa fakt rád. Když Jack vyhrál prvních pár zápasů, určitě na něj byl pyšný. Asi mu dopřál pořádnou hrst psích pochoutek, sedl si k němu na gauč a objal ho. Jenže pak Jack začal prohrávat a to se Garymu nelíbilo; podrážvalo to jeho pýchu, a tak Jacka přihlašoval do dalších a dalších zápasů a doufal, že se mu vrátí dravost a znova se na něj usměje štěstí.

„Je všechno v pořádku, Jane?“ Z chodby po pravé straně se vynoří moje šéfová Sheila a položí mi ruku na rameno. Usměje se na Garyho a jeho ženu, ale z napětí v její tváři je znát, že slyšela každé slovo.

„Už jdeme.“ Gary plácne pravou dlaní do recepčního pultu. „Ale ještě o nás uslyšíte.“

Obrátí se a kráčí ke dveřím. Jeho žena dál stojí na místě, žmoulá si ruce a mlčky na mě upírá prosebný pohled.

„Pojď, Carole,“ vyštěkne Gary.

Žena na vteřinku zaváhá a dál se mi dívá do očí.

„Carole!“ zopakuje Gary a ona k němu poslušně přikluše.

Nade dveřmi zacinká při jejich odchodu zvonek a vzápětí už oba míří pryč přes parkoviště, Gary rázuje v čele a Carole se mu drží v patách. Jestli se ohlédne, zajdu za ní. Vymyslím si nějakou záminku, proč si s ní potřebuju promluvit o samotě. Ten její pohled... Tady nejde jenom o psa.

Ohlédni se, Carole, ohlédni se.

Gary namíří elektronickým otvíračem na range rover a autu bliknou světla. Carole se nasouká na sedadlo spolujezdce. Zatímco se usazuje, Gary k ní něco prohodí a Carole si sundá brýle a zamne si oči.

„Jane...“ Sheila mi jemně stiskne rameno. „Dáme si čaj, co ty na to?“

Pochytím podtext: starej se o Jacka, ale o Carole ne.

Sheila vykročí ke kanceláři, ale pak se zarazí uprostřed kroku. „Zapomněla jsem ti dát tohle.“ Podává mi obálku. Na přední straně je ručně napsané moje jméno: Jane Hughesová, zvířecí útulek Green Fields. „Nejspíš ti někdo posílá poděkování.“

Zajedu prstem pod chlopeň a odtrhnu ji. Sheila zvědavě

otálí ve dveřích. V obálce je nadvakrát přeložený papír formátu A4. Přelétnu ho pohledem a zase ho složím.

„Tak co?“ vyzvídá Sheila.

„Je to od nových majitelů Maisie. Hezky se u nich zabýdlela a přímo se do ní zamilovali.“

„To je báječné.“ Pochvalně kývne hlavou a pokračuje do kanceláře.

Čekám, až odezní klapot jejích kroků, a pak přes prosklené dveře vyhlédnu na parkoviště. Místo, kde parkovali Gary s Carole, zeje prázdnotou.

Rozložím dopis a znovu si ho přečtu. Stojí v něm jedna jediná věta napsaná modrou propisovačkou uprostřed papíru.

Vím, že se ve skutečnosti nejmenuješ Jane Hughesová.

Ten, kdo mi to poslal, zná pravdu. Ve skutečnosti se jmenuju Emma Woolfeová a posledních pět let se vydávám za někoho jiného.

2. kapitola

Před pěti lety

Když si sednu naproti Daisy ke stolu, neřekne ani slovo a jen ke mně přistrčí panáka. Vzápětí její pozornost odláká pánská skupinka, která si hospodou razí cestu k prázdnému stolu kousek od toalet. Muž na ocase hloučku, mrňavý pupkatý brunet, na ni zůstane zírat. Štouchne do nejbližšího ze svých společníků, ten se zarazí, ohlédne se po Daisy a pochvalně pokývá hlavou. Daisy ho odbude povytaženým obočím a obrátí se zpátky ke mně.

„Pij!“ křikne a ukáže na skleničku. „Vybavovat se můžem potom.“

„Taky tě ráda vidím.“

Ani se neptám, co za pití to je. Dokonce k němu ani nepřičichnu. Kopnu ho do sebe a sáhnu po sklenici bílého vína, kterou mi Daisy přistrkuje. Přes aroma anýzu, které mi po panáku zůstalo v ústech, skoro nevnímám, jak víno chutná.

„Není ti nic, zlato?“

Zavrtím hlavou a ještě se napiju vína.

„Zas tě štve ten bídák Geoff?“

„Jo.“

„Tak se na něj vykašli.“

„To není tak jednoduchý.“

„To si piš, že je, Emmo.“ Daisy si oběma rukama prohrábne blond vlasy a přehodí si je dozadu přes ramena, takže jí elegantně spadají po zádech. „Napíšeš výpověď, předáš mu ji a vypadneš. Ještě mu můžeš na rozloučenou ukázat vztyčený prostředník.“

Do židle mi bokem vrazí chlapík se dvěma püllitry. Pivo vypláchne a zmáčí mi levé rameno.

„Pardon,“ vyhrknu automaticky. Muž mě ignoruje a hrne se dál, v merku má jenom svoje kamarády.

Daisy obrátí oči v sloup.

„Nedělej to.“

„Co?“ podívá se po mně jako neviňátko.

„Nevyčítej mi, že se omlouvám, a nechoď za ním.“

„Jako bych to snad měla v úmyslu.“

„Máš.“

Pokrčí rameny. „Někdo tě musí hájit. Chceš, abych si promluvila i s tvým šéfem? Protože já to klidně udělám, to přece víš.“

Mobil položený na stole před ní zapípá a Daisy do něj ťukne okousaným nehtem. Oči má umně obtažené linkami, rovné blond vlasy se jí lesknou, ale kolem nehtů jí odstávají záděry a rudý lak se loupe. Nehty jsou jedinou trhlinou v její nablýskané zbroji. Postřehne, kam se dívám, zatne ruce v pěst a schová je v klíně.

„Je to tyran, Emmo, vždyť je to jasný jak facka. Kritizuje tě a sráží od chvíle, cos k němu nastoupila.“

„Já vím, ale šušká se, že bude brzo šéfovat pobočce v Manchesteru.“

„To říkáš už tři roky.“

„Nemůžu prostě odejít.“

„Proč ne? Kvůli mámě? Prokristapána, Emmo, vzpamatuj se. Je ti pětadvacet. Žiješ jenom jednou, tak si dělej, co chceš. Na mámu se vyser.“

„Daisy!“

„Co?“ Sáhne po skleničce a obrátí ji do sebe. Soudě podle jejího skelného pohledu není tahle láhev vína první, kterou dneska večer pije. „Někdo to říct musí, tak proč ne já. Vykašli se na její názory a žij si po svém. Už je to pěkná pruda, jak jsi přímo posedlá míněním svojí rodiny. Omíláš to už od vejšky...“

„Promiň, že tě prudím. Myslela jsem, že jsme kamarádky.“ Hmátnu po tašce a vstanu, ale Daisy se natáhne přes stůl a chytí mě za zápěstí.

„Nebud' taková. A přestaň se omlouvat, sakra. Sedni si.“

Posadím se na krajíček židle. Nemůžu mluvit. Kdybych promluvila, tak se rozbřečím a na veřejnosti brečím hrozně nerada.

Daisy mě dál drží za ruku. „Nechci na tebe bejt hnusná. Jenom chci, abys byla spokojená, to je všechno. Říkalas mi, že máš našetřeno dost, abys vydržela tři měsíce bez práce.“

„To jsou peníze pro případ nouze.“

„A teď ve stavu nouze jsi. Trápíš se. Pojd' se mnou pracovat do hospody, dokud neseženeš něco jinýho. Ian tě na fleku přijme, potrpí si na zrzky.“

„Mám ty vlasy jenom obarvený.“

„Prokristapána, Emmo...“

Na stole jí zavibruje mobil a hospodským halasem prorazí plechový zvuk písničky „Love the Way You Lie“ od Eminema a Rihanny.

Daisy mi zdviženou rukou naznačí, ať neodcházím, a hmátne po něm. „Ahoj, Leanne. Copak?“ Zacpe si druhé ucho a soustředěně se mračí. „Jasně. To víš, že přijdem. Vezmem si taxíka, za čtvrt hodiny jsme tam. Jo? Tak zatím ahoj.“

Strčí si telefon do drobné kabelky položené na stole a podívá se na mě. Tváří se ustaraně, ale zároveň jí v modrých očích probleskuje vzrušení.

„To byla Leanne. Jsou s Al v tom novém gay klubu v Soho, Malice se jmenuje. Al tam hledá Simone a její novou holku.“

„Sakra.“ Popadnu tašku a hmátnu po kabátě přehozeném přes opěradlo.

„Nevadí ti, když tam zajedem? Víím, že jsme řešily tvoji práci, ale...“

„Jasně, že ne.“ Vstanu. „Al nás potřebuje. Jdem chytit taxík.“

Mlčky sedíme v taxíku rozstříkujícím kaluže a kolem nás se míhají světa londýnského West Endu. Ulice jsou neobvykle prázdné, silný déšť vehnal místní i turisty do přeplněných hospod, na jejichž oknech se sráží pára.

Daisy vzhledne od mobilu. „Víš, že je zrovna dneska výročí smrti jejího bratra?“

„Alina bratra?“

„Jo. Volala jsem jí v poledne.“

„Jak na tom byla?“

„Chlastala.“

„Do háje. V práci?“

„Ne, ulila se z práce a seděla v hospodě.“

„To dělá poslední dobou často.“

„Jo, pokud zrovna nešmíruje Simone,“ řekne Daisy a vyměníme si pohled.

Al a Simone se rozešly už před měsícem, ale Al se chová čím dál povážlivěji. Je přesvědčená, že jí Simone dala kopačky kvůli nějaké jiné holce, a vzala si do hlavy, že dotyčnou vypátrá. Tráví celé hodiny na internetu a hledá „vodítka“; vytvořila si několik falešných facebookových účtů a pokouší se vetřít na Simonin profil a ke komukoli z jejích kamarádů. Ten rozchod nás všechny zaskočil a nejvíc Al, která se zrovna chystala požádat Simone o ruku. Celé měsíce šetřila na prsten a dovolenou na keňském safari, aby to mohla udělat při vyjíždce na slonovi – Simonině oblíbeném zvířeti.

„A jsme tady, dámy,“ oznámí taxikář a zastaví před růžovým neónem klubu Malice.

Daisy mu šterbinou ve skleněné přepážce prostrčí deseti-librovku a otevře dvířka. „Tak jdem pro Al.“

„S dovolením, zlato. Díky. S dovolením.“

Daisy si rází cestu zástupem na schodech a já se jí držím v patách. Už jsme po Leanne a Al pátraly na tanečním parketu v přízemí, ale marně. Nikde ani ony, ani Simone.

„Záchody!“ Daisy se po mně z vrcholku schodů ohlédne a zamává mobilem a pak zahne doleva.

Prodírám se hustým davem žen popíjejících pivo a postávajících před ženskými záchodky a nakonec se mi povede vklouznout dovnitř.

„Hej!“ Robustní ženská v tričku a příliš velkých džínách mi potetovanou paží přehradí cestu, abych se před ni nemohla protlačit. „Stojí se tu fronta.“

„Nezlobte se, jenom hledám kamarádku.“

„Tady, Emmo!“ Opodál se pootevrou dveře kabinky a Daisy na mě zevnitř mává. Vrhne po ženě ve frontě omluvný výraz. „Promiňte, řešíme tu krizi.“

„Zatracený lesby,“ odfrkne si žena. „Pořád náký melodramata.“

V kabině už pro mě není místo, tak zůstanu stát venku a jen strkám hlavu do dveří. Al sedí na míse s hlavou v dlaních. Leanne a Daisy se tisknou ke stěnám po obou stranách. Každých pár vteřin se otevrou vstupní dveře a záchodky zalaví dunivá houseová hudba. Ženy vcházejí dovnitř a vycházejí ven, s huderlákem se kolem mě protahují k uvolněným kabinám.

„Al, zlatíčko.“ Daisy si vykasá šaty a podřepne ke kamarádce. „Odvezeme tě domů.“

Al vrtí hlavou. Nohavice džín má dole zmáčené deštěm a jednu tenisku rozvázanou. Zpod rukávu trička jí vykukuje kus celofánu. Nechala si udělat další tetování, ale nevidím jaké.

Leanne se po mně podívá, jako by si mě teprve teď všimla. Od našeho posledního setkání si nechala obarvit ofinu narůžovo. Její hladké černé mikádo vždycky působilo kapku moc přísně, ale když teď má tu růžovou ofinu a její úzké tváři dominují nové brýle se silnými černými obroučkami, vypadá jako by na hlavě měla motorkářskou helmu.

Pokrčí rameny a natáhne ke mně paži, abych se mohla na jejích hodinkách s Mickey Mousem podívat, kolik je. Půlnoc. Předvede mi deset prstů a pak ještě dva. Do prdele. Al nasává už dvanáct hodin.

Není to poprvé, kdy nás Leanne musela přivolat, abychom jí pomohly odvézt Al domů. Al měří metr sedmdesát, váží k devadesáti kilům a má býčí náturu, takže je zapotřebí našich spojených sil, abychom ji někam odmanévrovaly,

zvlášť když je opilá. Simone to zvládala sama, jenže ta měla výhodu – Al do ní byla zamilovaná. Vždycky se jí povedlo Al přemluvit, ať jde domů, bez ohledu na to, kolik toho vypila.

Dvě holky, které si u umyvadla za mnou oplachují ruce, se dají do smíchu. Al vzhledne.

„Smějou se mně? Do prdele, smějete se mně?“ Začne se zvedat, ale Leanne se jí opře o rameno a Daisy ji chytí za zápěstí, takže ji přikovají k míse.

Ohlédnu se. „Ani tě nevidí.“

„Ale vědí to.“ Al si přejede dlaní číro. „Všichni to vědí. Jsem každému pro smích.“

„Ne, nejsi,“ ujišťuje ji Daisy. „Vztahy končí v jednom kuse. Nikdo tě nesoudí, Al.“

„Ne? Tak proč se mě Jess u vstupu zeptala: ‚Lístek pro jednu?‘, když jsem sem přišla?“

„Třeba proto, že jsi přišla sama?“

„Jdi do prdele, Daisy.“ Al vyškubne ruku z Daisyina sevření. „Co ty o tom víš? Tys nikdy v životě kopačky nedostala.“

„Zato já jo,“ ozvu se. „A vím, jak to bolí, zvlášť když dostaneš kvinde kvůli někomu jinýmu. Nějakou dobu jsem Jakea podezírala, ale když –“

„Emmo!“ Leanne mi prstem na rtech naznačí, ať sklapnu.

„Ne že by tě Simone pustila k vodě kvůli někomu jinýmu,“ dodám, ale už je pozdě. Al stojí na nohou a hrne se kolem mě ven.

„Jestli tady s tou podělanou krávou dneska je, tak ji zabiju. Zabiju je obě. Zkurvený lesbický svině.“

„Al!“ Daisy za ní utíká a snaží se ji zarazit. „Nestojí ti za to, Al!“

„To se ti fakt povedlo, Emmo.“ Leanne se na mě zpod neónové ofiny mračí. „Konečně se mi ji povedlo zklidnit a ty ji takhle vytočíš.“

„Moc klidná mi nepřipadala.“

„Nevidělaš ji předtím. Mlátila v kabině do stěn. Málem nás odsud vyhodili.“

„Promiň. Nechtěla jsem –“

Prosmýkne se kolem mě. „To ty nikdy, Emmo.“

Když ostatní dohoním, stojí v přízemí uprostřed tanečního parketu a obkružuje je hlouček lidí. Al se tyčí uprostřed a míří prstem na Simone a nějakou holku, kterou neznám. Daisy a Leanne jí stojí po boku každá z jedné strany.

„Já jsem to tušila,“ vrčí Al. „Bylo mi jasné, že spíš s Gem.“

„Abys věděla,“ Simone k ní neohroženě přikročí, i když je o kus menší a o pěkných pár kilo lehčí, „daly jsme se s Gem dohromady až po našem rozchodu. Ne že by ti do toho něco bylo.“

„To teda je.“ Al se obrátí k druhé ženě a ta přistoupí o krok blíž k Simone a vezme ji silnou paží kolem ramen. Měří nejmní metr osmdesát a je samý sval a šlachy, s mohutnou bradou a vlasy ostříhanými nakratíčko. Vypadá jako boxerka a taky se tak chová.

„Myslíš si, bůhvíjak nejsi chytrá, co?“ oboří se na ni Al. „Žes mi Simone přebrala.“

„Nemyslím si nic.“

„Jasně, že ne. Prasečí lejno nepřemejšlí.“

Boxerka se ušklíbne. „Vodprejskni, Al. Nikdo na tebe není zvědavěj a nejmní ze všech Simone. A aby bylo jasno, nepřebrala jsem ti ji, utekla od tebe.“

„Kecy. Než ses kolem začala motat, bylo nám spolu fajn.“

„Fakt? Podle Sim jsi majetnická bestie, co ji chce mít v jednom kuse pod kontrolou.“

„Tos jí napovídala?“ Al probodne Simone pohledem. „Že jsem majetnická bestie? Po tom všem, co jsem pro tebe udělala? Když jsme se potkaly, nemělas kde bydlet. Nemělas vůbec nic, Simone, a já tě u sebe nechala bydlet zadarmo. Dávala jsem ti prachy na courání po klubech. Udělala bych pro tebe první poslední.“

„Dusila jsi mě.“

Al se zamžije očima slzami. „Tak jsi mi to měla říct, a ne zdrhnout s tímhle buldokem.“

„Cos to o mně řekla?“ Boxerka sundá Simone paži z ramen a postoupí o krok k Al. „Řekni mi to ještě jednou přímo do ksichtu, ty tlustá krávo.“

„Jdi do prdele.“ Al k ní napůl přikročí, napůl přiskočí, a než ji Leanne a Daisy stačí zarazit, rozmáchně se pěstí. Praští Gem do brady a ta zavravorá. Uklouzne po podlaze mokré od piva a svalí se na zem. Dav zahučí vzrušením a já koutkem oka zahlédnu, jak k nám rázuje vyhazovač s vysílačkou u ucha. Daisy si ho všimne taky a mávne na mě, ať pomůžu Leanne, která úporně strká Al k východu.

Ted' už ji ani nemusíme moc přesvědčovat, ať jde pryč. Je tak rozjařená, že ze dveří přímo vyhopká.

„Jo, sakra, jo!“ Máchně pěstí do vzduchu, pak zkriví tvář a přitiskne si pravačku k tělu. Ohlédne se po nás. „Kde je Daisy?“

Vyměníme si s Leanne pohled. „Bude v pohodě. Ukecává vyhazovače.“

„Coura jedna.“ Al se celou cestu k taxíku chechtá.

3. kapitola

Příštího rána sedím u stolu v práci sotva deset minut a přivalí se ke mně Geoff, můj šéf. Zůstane stát za mnou s rukou na opěradle mojí židle. Sunu se dopředu, kam až to jde, takže nakonec balancuju na samém krajíčku sedáku.

„Zase jste přišla pozdě, Emmo.“

„Omlouvám se.“ Upírám pohled na tabulku na monitoru.
„Metro mělo zpoždění.“

Je to lež. Dostaly jsme Al do postele až ve dvě ráno a pak jsem musela čekat na taxík, aby mě odvezl zpátky do Wood Green. Spát jsem šla až po třetí hodině.

„Budete si to muset napracovat večer. Chci, abyste tu zůstala do sedmi.“

„Ale v sedm potřebuju být v Claphamu, můj bratr vystupuje v divadelní hře.“

„Na to jste měla myslet ráno a vstát dřív. A teď...“ Židle zaskřípe, jak se o ni opře plnou vahou. Nakloní se ke mně, takže se mi jeho ústa ocitnou několik centimetrů od tváře. Na uchu cítím jeho horký kyselý dech. „Tu tabulku chci do obě-

da, abych se na ni stihl podívat, než budu odpoledne mluvit s prodejním týmem. Anebo ji mám taky čekat se zpožděním?“

Nejradši bych odsekla, ať si tu tabulku strčí do prdele. Místo toho zatínám ruce v pěst, až se mi nehty zarývají do dlaní. „Dostanete ji včas.“

Dělám Geoffovi osobní asistentku už tři roky. Je vedoucím prodejního oddělení ve firmě United Internet Solutions, která se zabývá softwarem, webhostingem a optimalizací pro vyhledávače. Původně jsem tu měla pracovat jen tři měsíce – byla to jedna z mnoha brigád, které jsem dělala po skončení univerzity –, ale prodloužil mi kontrakt a pak mi nabídl zvýšení platu o pět tisíc a stálé místo. Daisy mi radila, ať to neberu a najdu si něco jiného, jenže jediná práce, o kterou opravdu stojím, je dělat veterinářku a to jde s titulem z ekonomie těžko. A brigádničit už se mi nechtělo.

Počkám, až kolem projde Stephen Jones, Geoffův oblíbený obchodní zástupce, který sám sebe označuje za „eso“, a zapadne do své kanceláře. Pak s mobilem schovaným v rukávu zamířím na dámskou toaletu. Ověřím si, že uvnitř není žádná ze dvou dalších žen, které ve firmě pracují, a zavolám mámě. Je úterý, takže by měla být doma. Pracuje v ordinaci praktického lékaře, kterou si s tátou založili, když byli bezdětní novomanželé, ale chodí tam jenom v pondělí, ve středu a v pátek. Telefon několik minut vyzvání, než ho konečně zvedne. Má mobil už celé roky, ale ještě nepřišla na to, jak si nastavit hlasovou schránku.

„Nemáš být v práci?“ Takhle mě pozdraví. Žádné „Ahoj, Emmo!“ nebo „Jak se máš, zlato?“ Jenom „Nemáš být v práci?“

„Já jsem v práci.“

„A smíš si vyřizovat soukromé hovory? Nechceš přece naštvat šéfa, zvlášť když ti nedávno přidal.“

„Mami, nemohla bys... Ale nic. Hele, večer se nedostanu na Henryho představení.“

Hlasitě se nadechne a následuje teatrální výdech. „Ach jo, Emmo.“

A je to tady, ten její zklamaný tón, který mě vždycky spolehlivě zdeptá.

„Mrzí mě to, mami. Fakt jsem to chtěla stihnout, jenže –“

„Henry bude zklamaný. Víš, jak se na téhle show jednoho muže nadřel. Na dnešek pozval spoustu agentů a je strašně důležité, aby měl publikum na svojí straně a –“

„Já vím, mami.“

„Chce se s tím vystoupením dostat na edinburský festival, to přece víš, vid? Jsme na něj hrozně pyšní.“

„Já vím, jenže Geoff –“

„Nemůžeš ho hezky poprosit? Když mu vysvětlíš, o co jde, určitě to pochopí.“

„Už jsem se ho ptala. Přikázal mi zůstat v práci do sedmi, protože jsem ráno přišla pozdě.“

„Prokristapána. Takže je to tvoje vina, že nemůžeš přijít? Neříkej, že jsi zase do noci flámovala s kamarádkama.“

„Jo. Teda ne. Musely jsme pomoci Al. Říkala jsem ti, jak ji sebral ten rozchod se Simone a –“

„A to mám podle tebe říct Henrymu? Že jsou pro tebe kamarádky důležitější než rodina?“

„To není fér, mami. Chodila jsem na všechny Georgeovy turnaje a byla jsem u otevření Isabellina tanečního studia.“

Značnou část dětství jsem trávila tím, že mě vláčeli po

C. L. TAYLOR

akcích mých sourozenců, a natolik se mi to zarylo pod kůži, že ráno co ráno nahlížím do kalendáře v kuchyni, abych zjistila, kdo co dělá. Isabella je z nás nejstarší. Je jí dvaatřicet, je bývalá tanečnice, až absurdně krásná, a má manžela a syna. George je můj starší bratr. V osmadvaceti je profesionální golfista. Žije v St Andrews a moc se spolu nevidáme. Henry je z nás nejmladší; je mu čtyřiadvacet a podle mámy z něj bude komik, který dá fleka Jimmymu Carrovi.

„Mami?“

Ticho. Táhne se vteřinu, dvě, tři, čtyři.

„Mami, jsi tam ještě?“

Zase si povzdechne. „Měla by ses vrátit k práci. Už takhle máš podle všeho dost potíží.“

Otřu si hřbetem ruky oči. „Popřeješ za mě Henrymu hodně štěstí?“

„Popřeju. A brzy si zase zavoláme. Teď se vrať k práci. Pracuj tvrdě, ať na tebe můžeme být pyšní.“

Linka ohluchne, než stačím jakkoli zareagovat.

4. kapitola

Současnost

Sedím v kanceláři, v ruce dopis, u nohou kabelu. Od chvíle, kdy mi Sheila dopis předala, už uběhlo šest hodin a ani bych nespočetala, kolikrát jsem ho za tu dobu zkoumala. Na obálce stojí moje jméno, moje nové jméno Jane Hughesová, a pod ním adresa: Zvířecí útulek Green Fields, Bude, pošta Aberdare, Wales. V pravém horním rohu je nalepená poštovní známka. Je na ní razítko, ale rozmazané, takže odkud a kdy byl dopis odeslán, se nedá rozluštit. Text vzkazu je vyveden modrou propisovačkou, psacím písmem, úhledným rukopisem. Písmena nejsou velká, rozmáchlá ani nápadná. Věta má správnou interpunkci a nejsou v ní pravopisné chyby.

„Co jsem ti ten dopis dala, pořád na něj koukáš,“ poznamená Sheila a míří ke mně s napřaženou rukou. „Můžu se podívat?“

„O nic nejde. Jak jsem říkala, je to jen vzkaz od Maisiiniých majitelů. Nic důležitého.“ Než ke mně dojde, zmačkám papír a hodím ho do koše. Zmuchlaná kulička se odrazí od okraje a skočí dovnitř.

Sheila se zastaví uprostřed místnosti. Ruka jí sklesne, ze rtů se jí vydere tlumený zvuk, ale dopis z koše nevytáhne. Jen se na mě zmateně usměje a zamíří k věšáku v rohu. Obleče si nepromokavou bundu, sebere ze židle svou rozměrnou kabelu a hodí si ji přes rameno.

„Tak já jdu,“ řekne. „Budeš tu zítra?“

„Jo.“

„Před odchodem zkontroluj, zda je všude zamčeno. Nechceme, aby se nám v noci ten machr s náhonem na všechna čtyři kola pokusil s partou kumpánů o psí únos.“

„Zkontroluju, neboj.“

„Nebojím se.“ Usměje se od ucha k uchu, zamává mi na rozloučenou a zamíří k východu.

Půl minuty nato zvonek nad hlavními dveřmi zvěstuje její odchod. Vylovím dopis z koše, vložím ho zpátky do obálky a tu si zastrčím do zadní kapsy. Pak hmátnu po kabelu a vyndám z ní mobil.

Mám dvě nové textové zprávy a jeden zmeškaný hovor.

17:55 – textovka od Willa:

Platí ta dnešní večeře? :-)

17:57 – zmeškaný hovor od Willa.

17:58 další textovka od Willa:

Promiň, jenom jsem se chtěl ujistit, že jíš tresku. Víím, že jednu rybu na T nejíš, ale nepamatuju si, jestli je to treska nebo tuňák. Ještě stihnu skočit do Teska pro jinou!

Do háje, úplně se mi vykourilo z hlavy, že dneska mám jít k Willovi na večeři.

Telefon se mi v ruce rozvibruje a začne vyhrávat cinkavou melodii.

Will.

Mám chuť vykašlat se na něj a zalhat, že musím zůstat v práci pozdě do večera, jenže si bude dělat starosti a zavolá mi znova.

„Ahoj,“ přitisknu si telefon k uchu.

„Ahoj, Jane!“ Pronese to nadšeně, z hlasu mu sálá lidské teplo.

„Promiň, že jsem se ti neozvala kvůli té večeri, ale končím až teď. Při večerní kontrole jsem zjistila, že jeden ze psů dostal akutní průjem, a tak jsem mu musela převlíknout pelíšek a hodit to do pračky.“

„Hmm, akutní průjem. Líbí se mi, když se mnou probíráš prasárničky.“

Rozesměje se. Hrozně ráda bych se smála taky, jenže mi to nejde.

„Takže ten dnešek platí?“ Na hlase je mu znát mírné napětí. Náš vztah je v mnoha ohledech pořád ještě v plenkách. Pořád se k sobě chováme, jak nejlíp umíme, pořád opatrně zkoušíme vodu, pořád jeden druhého poznáváme. „Abys věděla, uzavřeli jsme s Chloe takovou sázku.“

Chloe je jeho dcera. Je jí devět. Will se s její matkou ještě oficiálně nerozvedl, ale už rok a půl žijí v odloučení a ještě mnohem delší dobu si každý žije po svém, přinejmenším podle Willových slov.

„Jakou?“

„Je přesvědčená, že se nedožiješ rána.“

„Tak mizerný kuchař snad nejsi!“

„Když jsme ji poprvé vzali k táboráku, nasála kouř a prohlásila: ‚To smrdí, jako když táta vaří!‘“

Tentokrát se rozesměju a napětí se vytratí.

„Budu u tebe za půl hodiny,“ slíbím. „Jenom to tu potřebuju pozamykat a osprchovat se.“

„Fakt musíš?“ opáčí Will. „Těšil jsem se na neodolatelný průjmo-parfém.“

„Ty jsi příšernej.“

„Ale přesto mě máš ráda, tak co to o tobě vypovídá?“

Jakmile opustím kancelář, úsměv se mi z tváře vytratí. Napřed zamknu dveře do recepce a pak zamířím ke psím kotcům. Jakmile vykročím do šera venku, uvítá mě zběsilý štěkot. Vejdu do budovy a ujistím se, že dveře kotců jsou pozavírané, podestýlka a hračky jsou čisté a všichni psi mají vodu. Kontrolovala jsem to už před koncem své pracovní doby, ale než odejdu, musím se ještě jednou ujistit, že je všechno v pořádku. Když obejdu budovu k venkovním výběhům, štěkot ještě zesílí a pletivo se otřásá, jak se Luca, Jasper, Milly a Tyson vrhají proti plotu. Jen Jack stojí tiše a nehybně a zírá na mě zdravým okem.

„Vylížeš se z toho, kluku.“ Mluvím tiše a odvrácím zrak, abychom nenavázali přímý oční kontakt. „Budeš v pohodě.“

Vrtí ocasem, ale váhavě. Chce mi věřit, ale neví jistě, jestli by měl. Až skončí sedmidenní pozorování, nevyvěsíme podrobnosti o něm na naši webstránku a nenabídneme ho novým majitelům tak jako Luku, Jaspera a Milly. Budeme se o něj starat, stejně jako o Tysona, dokud se případ jeho týrání nedostane k soudu, ať už to bude kdykoli. Možná u nás bude muset zůstat celé měsíce, ale já se beztak nechystám nikam odjet. Nebo jsem se aspoň nechystala, dokud mi nepřišel ten dopis.

Překontroluju ostatní psí výběhy a přejdu přes dvůr do kočárny. Dvě kočky se opírají tlapkami o sklo a plačtivě mňoukají, ostatní mě ignorují.

Rychle projdu úsek věnovaný drobnému zvířectvu a ujišťuju se, že je všechno pozamykáno a okna zavřená. Vládne tu ticho, a jak jdu chodbou, v okenních tabulkách mě provází můj bledý přízračný odraz.

„Ahój! Ahój!“

Nadskočím leknutím.

Papoušek Freddy přehopká klecí ke mně. Nakloní hlavičku ke straně a upře na mě korálková očka. „Ahój! Ahój!“

Patřívál armádnímu vysloužilci, majorovi jménem Alan, který ho naučil častovat návštěvy nevybíravými výrazy, zejména nicnetušící Svědky Jehovovy a neodbytné podomní prodejce. Když Alan umřel, nikdo z jeho příbuzenstva o Freddyho nestál, a tak skončil tady. Je to drahý ptačí druh a čekám, že se tu dlouho neohřeje, ale radši kolem něj útlocitnější návštěvníky vodíme hodně rychle.

„Ahoj, Freddy,“ zavolám na něj cestou k východu.

„Kurrrvo,“ zaskřehotá za mnou. „Ahój, kurrrvo!“

Will už deset minut mluví, ale já ho vůbec nevnímám. Začal zábavnou historkou ze školy, jak si ráno nějaký deseti-letý klučina v hodině přírodopisu spletl varany a varlata, ale už dávno změnil téma a z jeho výrazu je patrné, že úsměvy a přikyvování mu jako odezva nestačí.

Dopis mě v kapse pálí. Nejspíš ho poslal nějaký novinář, to je jediné logické vysvětlení. Ale proč se nepodepsal? Proč nepřiložil vizitku? Ledaže by se mě úmyslně snažil vystrašit, aby mě přiměl mluvit... Od mého návratu do Británie uply-

nulo už pět let a naposledy se ze mě nějaký novinář pokoušel vymámit můj příběh před čtyřmi lety. Tak proč mě někdo kontaktuje teď? Možná je to tím, že je zrovna páté výročí naší cesty do Nepálu, a tak tu starou historku chtějí oprášit.

„Lhala jsi, vid?“ řekne Will a já vzhlednu.

„Cože?“

„O té tresce. Nechutná ti treska, a ne tuňák, vid? Proto sis ještě nevzala ani kousek.“

Oba se zadíváme na netknutou rybu na mém talíři, kolem které se sráží máslová omáčka s koprem, takže připomíná hutnou žlutou ropnou skvrnu. „Promiň, jen se mi toho moc honí hlavou.“

„Povídej...“ Prohrábne si tmavé vlasy, podepře si bradu dlaní a zadívá se mi do očí. „Víš, že mi můžeš říct všechno.“

Vážně? Chodíme spolu tři měsíce, polovinu té doby spolu spíme a mám pocit, že jeden druhého pořádně neznáme. Víím, že se jmenuje William Arthur Smart, je mu dvaatřicet, nežije s manželkou a má devítiletou dceru Chloe. Učí na základní škole, má rád folkovou hudbu, jeho nejoblíbenější film je trilogie *Hvězdné války* a nesnáší chuť koriandru. Jo, a má sestru jménem Rachel. Co ví on o mně? Že se jmenuju Jane Hughesová, je mi třicet, nemám děti a pracuju ve zvířecím útulku Green Fields. Že mám ráda vážnou hudbu, mým nejoblíbenějším filmem je *Malá Miss Sunshine* a nechutná mi tuňák. A že mám dva bratry a sestru – Henryho, George a Isabellu. Všechno je to pravda. Tedy skoro všechno.

„Jakou nejhorší lež jsi kdy řekl?“ zeptám se ho.

Zamračí se, ale vzápětí se usměje. „Když mi bylo deset, řekl jsem učiteli, že můj táta je Harrison Ford. A že mi dovolí vzít do školy vesmírnou loď Millennium Falcon, když mu slíbím, že ji nepoškrábu.“

Je to tak typicky willovská odpověď, že se neubráním úsměvu. Will je prima chlap. Za celé ty tři měsíce neřekl ani neudělal nic, co by mě přimělo o něm zapochybovat, jenže já už svým instinktům nevěřím. Člověk může vedle někoho prožít celé roky, aniž by ho pořádně poznal. Tak jak mám věřit někomu, o kom vím tak málo?

„Haló?“ zamává mi rukou před obličejem. „Je tam někdo?“

„Promiň, cos to říkal?“

„Ptal jsem se, proč se na to ptáš. Na tu lež.“

„Jen tak, ze zvědavosti.“

Pár vteřin si mě měří pohledem a pak si tiše povzdechne a odebere mi talíř. „Přinesu dezert. A jestli ti nebude chutnat můj světoznámý malinový koláč, tak tě odveču k doktorovi, ať ti zkontroluje chuťové pohárky.“

„Wille,“ zavolám za ním, když zmizí v kuchyni.

„Co?“ strčí hlavu zpátky do dveří. V ruce pořád drží můj talíř.

„Díky.“

Zatváří se zmateně. „Vždyť ti to nechutnalo.“

„Nemluvím o té rybě.“

„Tak o čem?“

Chci mu poděkovat, že mě nenutí mluvit o mé minulosti a že mě prostě bere takovou, jaká jsem, ale slova se mi zadrhnou na jazyku.

„O tomhle,“ mávnu rukou k láhvi vína a mihotavým svíčkám na stole. „Přesně to jsem potřebovala.“

Zarazí se, jako by se snažil rozluštit, jestli to myslím vážně nebo ironicky, ale pak se usměje od ucha k uchu. „Jestli mi schválně lichotiš, aby ses vyvlíkla z ochutnávky malinového koláče, tak ti to neprojde. To je ti doufám jasný?“

5. kapitola

Před pěti lety

„Vyspala ses s tím vyhazovačem?“

Daisy se zpoza hrníčku s čajem ušklíbne. „Někdo ho musel zabavit, aby Al nevykopnul.“

Leanne vzhledne od mobilu. „Takže odpověď zní jo.“

Od té noci, kdy jsme Al odvěkly z klubu, uběhl týden a všechny sedíme v Leannině mrňavé garsonce v Plaistow ve východním Londýně a probíráme, jak jí co nejlíp pomoci. Daisy a Leanne se usadily se zkříženýma nohama na posteli, ze které se svezl háčkovaný přehoz na prošlapaný béžový koberec, a já sedím u okna na tvrdé židli z borového dřeva, jediné, která v bytě je. Na protější straně místnosti se nachází kuchyňský kout – dřez, mikrovlnka, lednička a přenosný elektrický vařič se dvěma hořáky – a u postele stojí věšák a malý prádelník, na kterém trůní mrňavá plochá televize. Leanne se pokusila domov zútulnit plakátem s prosluněným makovým polem, porcelánovou soškou Buddhy, plaketou s nápisem „Jen pravda tě osvobodí“ na okenním parapetu a zelencem v květináči vedle vařiče, ale garsonka přesto pů-

sobí dost bezútešně. Za ty dva roky, co tu Leanne bydlí, mě k sobě pozvala teprve podruhé. Teda abych to upřesnila, pozvala mě Daisy. Leanne jí textovkou navrhla, že se sejdou, aby si popovídaly o Al, a Daisy navrhla, ať se toho zúčastním taky.

„Tak fajn.“ Leanne se vsedě trochu napřímí a posune si brýle. Co jsme přišly, působí nezvykle vesele, což je s podivem, protože předtím Daisy do telefonu oznámila, že Al vyhodili před třemi dny z práce a ona o ni má strach, aby si něco neudělala. „Přemýšlela jsem, jak Al pomoci, a něco mě napadlo.“

Daisy odloží hrnek na prádelník. „Povídej.“

„Máme tři hlavní problémy.“ Leanne se odmlčí, zjevně jí dělá dobře, že má dychtivé publikum. Zvedne ukazováček. „Zaprvé, Al osobně šmíruje Simone a Gem. Celou minulou noc proseděla před Geminým domem – fakt seděla přímo na prahu a čekala, až Gem vyjde ven. Simone zavolala na policii.“

„Do háje.“

Leanne povytáhne obočí. „Jo. Jenom jí ,přátelsky domluvilí‘ a řekli jí, ať to nechá plavat, ale jestli to udělá zase... No nic.“ Zvedne další prst. „Zadruhé, Al šmíruje Simone na internetu. Když teď nechodí do práce, tráví všechen čas u počítače. Včera jsem u ní byla, a když si odskočila na záchod, koukla jsem se jí na obrazovku. Měla otevřené nějaké fórum, kde se řešilo, jak se někomu nabourat do e-mailu. A zatřetí,“ dodá honem, abych jí nestihla zase skočit do řeči, „no, to se vlastně vztahuje k tomu prvnímu a druhému. Tráví až moc času o samotě. Potřebujeme na ni dohlížet, jenže to dost dobře nemůžeme dělat čtyřicet hodin denně. Pokud...,“ udělá dramatickou pauzu, „... ji nevytáhneme na dovolenou.“

„Jo!“ Daisy nadšeně mávne rukou, až jí zacinkají stříbrné náramky. „Vyrazíme na Ibiza. Tu přímo miluju. Znáám kluka, co tam organizuje párty, třeba nám sežene nějaký volňásky.“

„Spala jsi s ním?“

Ukáže mi vztyčený prostředník.

„Takže odpověď zní jo,“ řeknu a Daisy se rozchechtá.

„Tak co? Jedem na Ibiza? Ian mi určitě dá volno a filmaři mě jako poskoka budou potřebovat až za měsíc. Hurá, hurá! Ibiza, připrav se na nás.“ Daisy vsedě poskakuje, až pod ní postel nesouhlasně sténá.

„Na jak dlouho?“ ptám se. „Mám ještě tři týdny dovolené, ale jeden jsem si chtěla schovat na Vánoce.“

„Dej výpověď. Vážně, Emmo, bude to nejlepší rozhodnutí, cos kdy udělala. Pojed' na Ibiza, a až se vrátíš, najdi si novou práci. Můžeš si to dovolit. Máš našetřeno na tři měsíce, sama jsi mi to před týdnem říkala.“

„No, vlastně...“ Leanne se ji váhavě zdviženou rukou pokusí zarazit, ale Daisy si jí nevšímá.

„No tak, Emmo, děláme to pro Al. Několik týdnů na Ibize jí ohromně zvedne náladu. Nebyla tam už loni?“

„Nebyla tam se Simone?“

„No a co? Simone tam tentokrát nebude, nebo snad jo?“

„To netuším, ale bude mít mraky vzpomínek na tu dovolenou se Simone a –“

„Emmo!“ zarazí mě Leanne. „Můžu taky něco říct?“

„Proč vyjíždíš na mě? Nejsem jediná, kdo tady mluví.“

„Jak jsem říkala,“ zadívá se Leanne přes brýle na Daisy, „měly bysme jet na dovolenou, ale někam, kde Al za a) bude daleko od Simone, za b) nebude mít přístup k internetu a za c) dá se psychicky do kupy.“

„Takže kam?“

„Do Nepálu,“ odpoví Leanne.

„Kam?“

„Do Nepálu! Je to v Asii, u Tibetu.“

Daisy nakrčí nos. „Proč bysme tam jezdily?“

„Je tam úžasné duchovní centrum v horách, jmenuje se Ekanta Jatra. Pověděl mi o něm učitel jógy. Koukej!“ Přistrčí Daisy pod nos mobil a míhá prstem po displeji. „Výborné domácí jídlo, jóga, řeka, kde se dá plavat, vodopád, masáže. Můžeme strávit den v Káthmándú, pak čtrnáct dní v tom centru a pak odletět do národního parku Čitvan a vydat se na safari do džungle. Bude to životní dobrodružství.“

Leanne přímo září. Ještě nikdy jsem ji neviděla takhle nabitou energií, obvykle působí unaveně a mátožně. Je hrozně hubená a párkrát jsme se s Daisy dohadovaly, jestli netrpí nějakou poruchou příjmu potravy.

„Můžu se mrknout?“ Natáhnu se po jejím mobilu a Leanne mi ho beze slova vloží do dlaně.

Prohlížím si webovou stránku. Ekanta Jatra vede skupina lidí ze Západu, kteří se seznámili při cestování po Asii a rozhodli se založit „útočiště před světem“ uhnížděné v horském masívu Annapurny v oblasti oblíbené u pěších turistů. Vypadá to krásně a představa, že se pár týdnů nechám obskakovat, budu si číst a plavat v průzračné řece, je lákavá, jenže...

„Není tam wi-fi,“ namítnu.

„A to vadí?“

„Jo. Začala jsem si hledat novou práci a nebudu si moct kontrolovat e-mail.“

Leanne sklouzne z postele a pěti kroky přejde přes pokoj k varné konvici. Zvedne ji a natočí do ní z kohoutku vodu. „Nemusíš s námi jezdit, Emmo. Nikdo tě nenutí.“

Ne že bychom se s Leanne nesnášely, kamarádíme se, ale jenom když jsme pohromadě s Daisy nebo Al. Nechodíme spolu do hospody a neprovozujeme esemeskové maratóny. Smějeme se vtipům té druhé a dáváme si dárky k narozeninám, ale nikdy jsme se nesblížily a nevytvořily si pevnější vztah. Sama nevím proč. Možná proto, že se mi nelíbilo, jak si mě při našem prvním setkání změřila od hlavy k patě. Možná proto, že když jsem jednou šla k baru pro pití, zapomněla jsem přinést i jí. Anebo je to prostě tím, že občas máte z někoho od začátku pocit, že vás nemá rád, a ten pocit nikdy úplně nevymizí.

„Já ji donutím, to si piš.“ Daisy se sveze z postele a skočí mi na klín. „Pojedeš, že jo, Emmo?“ Vezme mě oběma rukama za tváře a zakývá mi hlavou. „Vidíš, říká, že jo, že pojede s náma.“

„Asi to vyjde draho.“

„O nic draž než několik týdnů na Ibize,“ prohlásí Leanne a nalije vroucí vodu do tří hrníčků.

„Al přišla o práci,“ namítnu. „Jak si to bude moct dovolit?“

„Zaplatím jí to,“ odvěti Daisy. „Teda přesněji řečeno můj táta.“ Seskočí mi z klína a zase se usadí na posteli. Neunikne mi, že úsměv jí ve tváři povadl. Myslím, že svému tátovi nikdy neodpustila, že když ho nejvíc potřebovala, poslal ji do internátní školy. Bylo jí tehdy pouhých šest let a rok předtím jí tragicky zahynula mladší sestra. Její máma se krátce po dceřině smrti zabila, protože se nedovedla vyrovnat s žalem. Daisyin otec, byznysmen z londýnské City, si rozhodnutí poslat ji do internátní školy ospravedlnil tím, že to jejímu životu dodá stabilitu a ředitelka internátu jí nahradí matku. Jenže

Daisy v tom viděla, že se na ni zase někdo vykašlal. Proto tak bezohledně ukončuje kamarádství a vztahy. Ať už je rozchod sebevíc bolestný, je lepší být tím, kdo opouští, než tím, kdo zůstane opuštěný.

„Tak co? Jdete do toho, nebo ne?“ Leanne se k nám obrátí s kouřícími hrníčky v obou rukou. Už se zase usmívá, ale oči má vážné. Protáhne se kolem mě k prádelníku. Když na něj hrníčky ставí, vyšpláchne na borové dřevo čaj. „Říkala jsem si, že bychom mohli vyrazit příští měsíc.“

„Už příští měsíc?“ Podívám se po Daisy, ale ta jen pokrčí rameny. Má svého šéfa Iana omotaného kolem prstu. Může u něj v hospodě King's Arms pracovat, kdykoli zrovna nemá kšeftík u filmu, takže Ian určitě ani necekne, když mu zčista-jasna oznámí, že se chystá na třítydenní dovolenou. A Leanne je na volné noze – pronajímá si místnost v salónu krásy a živí se jako masérka a aromaterapeutka –, takže si může vzít volno, kdykoli si zamane. Zato Geoffovi se ten můj třítydenní únik do Nepálu nebude ani trochu zamlouvat.

„Máš na dovolenou nárok,“ řekne Daisy, jako by mi četla myšlenky. „Anebo prostě dej výpověď.“

„Daisy...“

„No dobře, dobře.“ Zvedne ruce na znamení kapitulace. „Ale jestli s náma nepojedeš, tak už s tebou v životě nepromluví.“

„Slíbíš mi to?“

„Ha ha.“

„Mám to brát jako souhlas?“ Leanne si žmoulá ruce. „Pojedeme do Nepálu?“

„Pokud přemluvíme Al.“

Daisy se uculí. „To nechte na mně.“

6. kapitola

Nechápu, čemu se Al s Leanne chechtají. Je náš první večer v Nepálu, bar praská ve švech, a jelikož mi Leanne vyfoukla poslední židli, balancuju zpola opřená, zpola usazená na nízké zídce oddělující stolky od rockové kapely. Sice říkám „rocková kapela“, ale takový rock, jaký předvádějí tihle čtyři Nepálci, jsem ještě neslyšela. Bubeník a basák vůbec nedrží rytmus a kytarista jako by hrál úplně jinou písničku. Daisy na mě přes stůl kývne, vyplázne jazyk a rukama si na hlavě naznačí rohy jako blondatý Gene Simmons s dokonalým make-upem.

„Jo!“ zvolá a pohazuje vlasy do rytmu kytarového sóla, které by Jimmyho Page dohnalo k pláči. Sáhnu po sklenici piva a stolek se přitom nebezpečně zakymácí.

„Jóóó!“ Daisy si mne krk a sleduje, jestli se od kapely dočká reakce. Kytarista jí předvede zdvižený palec a cosi nesrozumitelně křikne.

Leanne se zajímá smíchy, jako by v životě neviděla nic legračnějšího, a Al si po mé levici přihýbá z láhve a vytahuje

mobil. V baru není wi-fi, ale to jí nebrání kontrolovat si každých pár minut textovky.

„Dáme si panáka!“ zahaleká Daisy a vyskočí na nohy. „A pak si zahrajem nějakou pijanskou hru. Čing-Čong, nebo Co jsem nikdy nedělala?“

„Čing-Čong!“ řekne Leanne, odstrčí se s židlí od stolu a vstane.

Daisy ji mávnutím zarazí. „Já tam dojdu. Ty můžeš přinést další rundu.“

Kapela si dává pauzu a u našeho stolu zavládne ticho. Daisy se proplétá k barpultu. Džínové kraťasy jí sedí nízko na bocích, zpod černého topu bez rukávů jí vykukuje ramínko červené podprsenky. Každý chlap, kterého míjí, po ní pokukuje. Neznám žádnou jinou ženskou, která by se při chůzi pohupovala jako manekýna.

Leanne šťouchne do Al. „Vidíš ten páreček, co se mucká tamhle u okna? Ta holka má ruce v jeho šortkách. Je to nechutný.“

„Jo,“ utrousí Al, aniž vzhledne od mobilu.

Působí, jako by vycítila, že všechno, co děláme – všechny ty vtípky, juchání do rytmu, komentáře na adresu lidí kolem, pití –, je úmyslné představení, kterým ji chceme rozveselit a vyhnat jí z hlavy myšlenky na Simone. Nezabírá to. Al se za normálních okolností umí bavit stejně dobře jako Daisy; vypráví historky, pusa se jí na chvíli nezastaví. Ale od chvíle, kdy jsme před měsícem poprvé probíraly cestu do Nepálu, se stáhla do ulity a nenechá se odtamtud vylákat přemlouváním ani dobíráním.

„Jdu na záchod.“ Vstane, strčí si telefon do kapsáčku a odšourá se.

S Leanne se za ní díváme.

„Těšíš se zítra do Pókharý?“ zeptá se mě Leanne.

„Nemůžu se dočkat. Ani si neumím představit, jak prahnu po masáži. Jak dlouho že cesta autobusem potrvá?“

„Asi šest hodin.“

„Fíha.“

„Všimla jsem si, že na rohu kousek od našeho hotýlku je krámek s jídlem. Měly bysme si tam po snídani koupit vodu a něco k jídlu.“

„Prima nápad.“

Zase se rozhostí mlčení a já se rozhlížím po baru. Jsme v prvním patře budovy na hlavní ulici v Thamelu, turistické čtvrti Káthmándú, a otevřenými okny k nám doléhá troublební klaksonů. Stěny jsou vymalované tmavočerveně a vyzdobené drobnými žárovičkami a obrazy chrámů a hor.

„Už se to nese!“ řítí se k nám Daisy s podnosem, na kterém stojí osm panáků, a zároveň se objeví i Al. „Tamhle u baru je zeď, kam se lidi podepisují. Pojďte, taky tam něco napíšem!“

„Nevím, co napsat.“ Daisy okusuje úlomek křídý a zkřiví tvář, když se ode zdi ozve skřípavý zvuk.

„Já jo.“ Al se s povyplazeným jazykem rozmáchne křídou. Celá zeď je natřená černě jako školní tabule a je plná malůvek, vzkazů, jmen a sprostárničků.

„Jdi do prdele, Simone!“ přečte Leanne nahlas Alin výtvor a obrátí oči v sloup. „To tam snad nechceš nechat, Al!“

„Proč by ne?“ Al si založí paže na hrudi a s uspokojením si nápis prohlíží.

„Protože je to skrznastrz negativní. A tahle dovolená by měla být o nových začátcích.“

„No dobře.“ Al si přetáhne rukáv přes dlaň a šmudlá jím po zdi. „Tak, a je to.“

„Prdel?“ přečte Leanne a všechny se rozesmějeme. „To tam necháš?“

„Nic lepšího ze mě nedostaneš. Teď je řada na tobě, Emmo.“ Podá mi křidu.

„Ach jo.“ Podívám se po Daisy, která pořád ještě vymýšlí, co napsat. Na spodním rtu má bílou křidovou šmouhu. „Já taky nevím, co napsat.“

„Tak to dej mně.“ Leanne mi vyškubne křidu z ruky, a než stačím zaprotестovat, přistoupí ke zdi a píše. Když o kus podstoupí, má ve tváři samolibý výraz.

„Co to má sakra být?“ Al s přimhouřenýma očima luští, co napsala. Leannin výtvar je delší než ostatní vzkazy, a aby se jí tam celá věta vešla, kroutí se mezi ostatními čmáranicemi jako had.

„Je to citát Mayi Angelou,“ vysvětluje Leanne. „V každém z nás se skrývá touha po domově, po bezpečném místě, kde můžeme být sami sebou a nikdo o nás nepochybuje.“

Mám co dělat, abych neobrátila oči ke stropu. To je celá Leanne, chovat se jako pseudointelektuálka, když všichni ostatní kreslí prsa a pindíky a píšou moudra typu „miluju pivo“.

„Tak jo, už to mám.“ Vezmu jí křidu z prstů a píšu a zároveň čtu nahlas: „Emma, Daisy, Al, Leanne: životní dobrodružství.“

Daisy přikročí ke zdi a odstrčí mě stranou. Vymaže „životní dobrodružství“ a napíše místo toho „nejlepší kámošky na věky věků“.

„Tak.“ Poodstoupí a všechny tři nás neohrabaně obejmě. „Teď to nemá chybu.“

Al hrábne do batohu, vyloví dvě plechovky piva a jednu mi hodí. Před půlhodinou jsme odešly z baru a vrátily se do hotýlku. Tvrdily jsme, že jdeme spát, ale Al má očividně jiné plány.

Chytím plechovku. „To je za co?“

Dřepne si na postel a skopne z nohou tenisky. „Že ses nechovala jako blbec.“

„Co tím myslíš?“

„Dnešní večer. Bylo jako show Daisy a Leanne. Anebo spíš Daisyina show s jednou oddanou divačkou.“

„Snažily se tě rozveselit.“ Otevřu plechovku a přihnů si. Tahaly jsme si slámky, kdo s kým bude spát. Leanne chtěla být na pokoji s Al a do druhého poslat mě a Daisy, ale Daisy prohlásila, že bude legrace „trochu to pomíchat“, tím spíš, když spolu budeme na pokojích i v duchovním centru a pak v džungli.

„Já vím. Smála bych se tomu, kdyby to nebylo tak smutný.“

„Al!“

Přes vršek plechovky se na mě ušklíbne. „Ale no tak, Emmo, jen to přiznej. Viděla jsem na tobě, jak je ti trapně.“

„No...“ Pokrčím rameny. „Možná trochu. Měla jsem pocit, jako bych měla držet neónovej poutač s nápisem ‚Skvěle se bavíme!‘“

„Nejlepší kámošky na věky věků!“ Al se rozchechtá a napětí, které jsem cítila celý večer, se konečně rozplyne.

Ozve se zaklepání na dveře. Obě strneme.

„Pojďte dál!“ houkne Al.

Dveře se otevřou a dovnitř nakoukne Daisyina blondatá hlava.

„Že se tu vy potvory dobře bavíte beze mě?“ S předstíranou hrůzou ukáže na plechovky. „A chlastáte pivo z bezcelní zóny!“

Al hmátne do batohu a hodí po ní další plechovku. „Jen se k nám přidej, jsme přece kámošky na věky věků!“

Pokojem se rozléhá její smích.

7. kapitola

Současnost

„Jane? Máš minutku?“ Sheila na mě volá, zrovna když vězím po lokty v psích granulích. Stojí ve dveřích skladu krmiva společně se ženou, kterou jsem v životě neviděla. Oproti Sheile, která má skoro metr osmdesát a pořádná prsa a zadek, je dotyčná droboučká. Měří sotva stopadesát čísel a tmavomodrá košile, kterou fasují zaměstnanci útulku Green Fields, na ní visí jako pytel a nerýsuje se pod ní žádná hrud'. Zpod šedých kalhot jí vykukují jen špičky černých tenisek.

„Jasně.“ Napřímím se, nasypu granule do jedné z dvacítky nerezových misek rozložených na stole, otřu si ruce do kalhot a přejdu přes místnost.

„Jane, tohle je Angharad, jedna z našich nových dobrovolnic. Angharad, tohle je Jane, má na starosti psinec.“

„Dobrý den!“ usměju se na dobrovolnici. Zdáлки vypadala na devatenáct, ale zblízka vidím, že je jí skoro jako mně. Zastrčí si pramínek vlasů z upraveného mikáda za ucho a oplátí mi úsměv.

„Dobrý den.“ Podá mi ruku a já jí potřesu.

„Angharad momentálně nemá práci,“ vysvětluje Sheila. „A tak si řekla, že než si ji najde, půjde někam dobrovolničit. Požádala, jestli by mohla pracovat u psů – prý je má hrozně ráda.“

„Prima,“ zase se na Angharad usměju.

„Takže teď vás tu nechám.“ Sheila nám kývne na rozloučenou a odporoučí se.

„Říkalas, že jezdíš do práce na kole – bydlíš blízko?“ vyptává se Angharad, zatímco kolem Freddyho míříme k prasečímu výběhu umístěnému úplně vzadu.

„V baráčku kousek odtud. Ze zahrady na útulek vidím.“

„Tak to máš hodně blízko. A pracuješ tu dlouho?“

„Plus minus tři roky.“

Provádím ji celým areálem a ukazuju jí, kde co je. Určitě už ji útlukem provedli při přijímání dobrovolníků, ale radši si povídám za chůze než v tichu ve skladu.

„Kde ses zaučovala?“

„V Bictonu, kousek od Exeteru. V pětadvaceti jsem vystudovala obor chovatelství.“

„Ty jsi studovala až tak pozdě?“

Z jejího výrazu je mi jasné, že čeká, že to nějak rozvedu, povím jí, co jsem dělala předtím a proč jsem vystudovala chovatelství až v pětadvaceti, ale úmyslně ty nevyřčené dotazy ignoruju. Místo toho ukážu na prasata. Jak se blížíme, vítají nás čím dál hlasitějším chrochtáním a kvikotem.

„Bill a Ben. Jestli budeš pracovat se psy, tak s nimi nejspíš vůbec nepřiđeš do styku, ale kdyby tě náhodou někdo poprosil, ať mu u nich pomůžes, dávej si na ně pozor. Jsou to zpola divoáci,“ vysvětluju. „Netušíme, s jakým plemenem

je zkřížili, ale jsou mnohem nebezpečnější, než vypadají. A taky mnohem chytřejší.“

Angharad ukáže na početné zámky, zástrčky a řetězy na ohradě. „To jsou pořádná bezpečnostní opatření.“

„Už nám několikrát utekli, ale snad jsme na ně konečně vyžráli. A jsou pěkně zákešní. Když se k nim na moment otočíš zády, pokoušou tě. Proto je vždycky zavíráme do chlívku, když jim čistíme výběh, a naopak. Jednou mě v chlívku zamkli.“

Angharad se rozesměje. Překvapí mě, jak ji to změní; horlivý soustředěný výraz, který měla ve tváři od našeho seznámení, je konečně tentam. Její chrochtavý smích je tak nakažlivý, že se neudržím a taky se rozesměju.

„To si děláš srandu,“ řekne, když konečně zase zvázníme.

„Nedělám. Uklízela jsem jim vevnitř, byla jsem tam sama a dveře byly zavřené, a jeden z nich rypákem zasunul zástrčku a uvěznil mě. Musela jsem se natáhnout koštětem a uvolnit ji, abych se dostala ven.“

„Nechceš snad říct, že to udělali úmyslně?“

„Kdoví? Já toho o prasatech a divočácích moc nevím. U psů se aspoň dá předvídat, jak zareagujou – teda většinou.“

„Kéž by to bylo tak snadný i u lidí.“ Po očku se po mně podívá. Neopětuju jí pohled.

„Jo.“ Mávnu na ni, ať za mnou jde dál. „Lidi jsou ještě nevyzpytatelnější než prasata.“

„Tak co?“ vyzvídá Sheila, když sahám do lednice pro krabičku s obědem. „Jak jí to jde?“

„Angharad?“ Posadím se na tvrdou umělohmotnou židli v kanceláři a otevřu krabičku. Zavanou ke mně sendviče se

sýrem a rajčaty, nijak vábně. Měla jsem poslechnout Willa, když mi nabízel, ať si s sebou vezmu kus malinového koláče. „Je v pohodě. Zezačátku byla trochu zamlklá, ale sotva se tu rozkoulala, už jí pusa jede. Pořád se na něco vyptává. Ale práce jí jde od ruky. Nestěžovala si, když musela uklidit po Jasperovi, kterému se udělalo špatně, a pak trávit hodinu praním dek a matrací.“

„Myslíš, že zítra přijde zas?“

„Řekla bych, že jo. Vypadala, že se jí tu líbí.“

Sheila v rohu místnosti vytukává něco na počítači. Zakousnu se do sendviče, ale vzápětí sousto nenápadně vyplivnu do ubrousku. Chleba je od rajčat celý rozmáčený. A stejně nemám chuť k jídlu. Od včerejška jsem snědla jen pár soust malinového koláče.

„Hrozně moc chtěla pracovat s tebou.“

„Cože?“

„Angharad,“ vysvětluje Sheila. „Když se přihlásila jako dobrovolnice, výslovně požádala, jestli by mohla pracovat s tebou.“

„Fakt?“

„Jo. Ptala se, kdo pracuje u psů, a když jsem jí odrecitovala jména, prohlásila: ‚Kdyby to šlo, chtěla bych pracovat s Jane.‘“

Prudce vzhlednu. „Proč?“

Sheila přestane tukat do kláves a ohlédne se po mně. „Kdoví? Možná viděla tvoje jméno v novinách, když jsme měli tu fundraisingovou kampaň. Anebo jsi pomohla nějaké její kamarádce adoptovat psa. Nevím o nic víc než ty.“

Počítač pípne a Sheila se otočí zpátky k němu. Tiše zakleje.

„Proč to lidi dělají?“

„Co?“ Zabalím sendvič do fólie a vrátím ho do krabičky.

„Posílají přes kontaktní formulář na naší webstránce spam. Co si od toho slibují? Já jim přece na ty pitomý odkazy slibující pilulky na impotenci a bůhvíco dalšího nekliknu. Koukni, tohle už je jako špatnej vtip, ani to nedává smysl. ‚Daisy není mrtvá.‘ Co to má znamenat? Mluví o nějakém zvířeti? Neměli jsme tady fretku jménem Daisy?“

Vymrštím se, až plastová krabička se zarachocněním spadne na podlahu. Jako ve snu přejdu přes místnost a zadívám se Sheile přes rameno na monitor. Má tam otevřenou e-mailovou schránku.

„Vidíš?“ ukáže prstem. „Tady to je. ‚Daisy není mrtvá.‘ To je všechno. Divný, co?“

„Jane, kam jdeš? Co se děje?“ slyším za sebou její hlas, když vyběhám z místnosti. Uháním na záchod, jednu ruku si tisknu k hrdlu a druhou k břichu, do kterého mě berou křeče. „Jane?“

8. kapitola

Před pěti lety

„Měly jste ho vidět!“ Daisy vyskočí ze židle a pantomimicky naznačí běh vedle auta s kabátem přibouchnutým ve dveřích. „Jak se mu míhaly ty zakrslý haksny, ve tváři byl celý rudej a Emma visela horní půlkou těla z okýnka a řvala: ‚Zastavte to auto! Stát!‘“

Zakončí vyprávění rozmáchlým gestem a na zlomek vteřiny se rozhostí ticho. Al a Leanne se po mně podívají a vzápětí se ticho zbortí pod výbuchem smíchu.

Daisy dál z plných plic haleká: „Stát! Stát!“ a poskakuje, až sandály na klínku hlasitě klapou o dláždění. V jedné ruce drží skoro prázdnou láhev vína, ve druhé přetékaající skleničku.

Taky se napiju vína a civím do mihotavých plamenů a na gejzíry jisker vylétající k nebi. Je to náš druhý večer v Pókhaře a sedíme na dvorku jen v plavkách. U nohou se nám jako spící psi choulí vlhké ručníky, nebe je černá deka plná droboučkých dírek a noc žije rachotem motorek, houkáním klaksonů a cvrkotem cikád. Než zítra pěšky vyrazíme horami k Ekanta

Jatra, dopřejeme jsme si tuhle dávku luxusu – dvě noci v hotelu na vrcholku kopce v Pókhaře. Nevím, jestli je to vlhkem, tím hnusným e-mailem, který mi Geoff poslal den před dovolenou a zpochybňoval v něm moji způsobilost k práci, anebo tím, jak se Daisy už tři dny baví na můj účet, ale nedokážu se přidat k všeobecnému veselí. Když je toho na mě moc v Londýně, zalezu si sama domů, jenže od příjezdu do Nepálu jsme se od sebe nehnuly ani na chvíli.

„No tak, Emmo!“ křičí Daisy. „Bav se!“

„Já se bavím.“

„To řekni svému obličej.“

Zasměje se a podívá se po Al, jako by jí pohledem naznačovala: „Vidíš to?“, ale Al nereaguje. Pokud se její výraz jakkoli změnil, tak jí úsměv nepatrně povadl. Takhle opilou jsme Daisy už hodně dlouho neviděli.

„Nic mi není, Daisy,“ přesvědčuju ji. „Jenom už jsem tu historku slyšela dřív, to je všecko.“

„Ahá.“ Povytáhne obočí a vykulí oči. „Promiňte mi, že vás nudím, slečno Emmo Woolfeová. Moje vypravěčské umění stojí za starou belu? Ó, moc se omlouvám.“

„Podle mě zábavná jsi,“ ujišťuje ji Leanne. Sedí se zkrříženými nohama v křesílku, kostnatá kolena jí trčí přes opěrky. Přes ramena si přehodila tenký šedý propínací svetřík.

„Díky, zlato.“ Daisy se mírně ukloní a pak odvrávorá ke mně. „Co je to s tebou, ty škarohlídko?“

„Nic. Kašli na to.“ Sáhnu po skleničce vína a zvednu se. „Jdu se trochu projít. Za chvíli jsem zpátky.“

Rychle se vytratím a do tmy mě provází Daisyin posměšný tón. Nasadila „seveřanský přízvuk“, kombinaci yorkshirského a severoanglického. Já ze severu nepocházím – jsem z Leices-

teru –, jenže podle Daisy „je severan každý, kdo žije na sever od Watfordu“. Daisy a Al se svorně prohlašují za Londýňanky, i když Al je z východního Croydonu a Daisy z Elmbridge v Surrey – z „britského Beverly Hills“ –, byť tam moc času netráví. Z internátní dívčí školy v Cheltenhamu šla rovnou na univerzitu v Newcastlu. V internátní škole ji připravovali na studium na Oxfordu nebo v Cambridgi, jenže Daisy mnohem víc bavilo spát po večerech se spolužáky než se učit, a závěrečnými zkouškami prolezla jen s odřenýma ušima. Po univerzitě jsme se všechny přestěhovaly do Londýna.

„Daisy, s tebou je děsná legrace!“ Leanne se chechtá Daisyně parodii na mě, jako by nic zábavnějšího v životě neviděla. Daisy to poprvé předváděla před sedmi lety na vysoké a očividně ji to ještě neomrzelo.

Pomalu obcháším bazén a dívám se pod nohy, abych na mokřých dlaždičkách nešlápla na hada, ještěrku nebo žábu, a pak sejdu po točitých schodech do zahrady. Nejsou tu žádné lampy, jen sem slabě doléhá světlo z hotelu a od ohně na dvorku, ale měsíc v úplňku jasně září. Posadím se na kraj dřevěné lavičky. Jsme v Nepálu jen několik dní a pořád mám pocit, jako bych se ocitla na jiné planetě. Před osmačtyřiceti hodinami jsme byly v Káthmándú, všude kolem hluk a shon chaotické dopravy, muži na kolech naložených zrádně vratkými hromadami nákladu, opice přeskakující s mláďaty na břiše z budovy na budovu. Tady v Pókhaře se v dálce jako černý drak zvedá horský masiv Annapurny a dole se na pozadí světél města temně leskne jezero postříbřené měsíčním svitem. Londýn mi připadá nekonečně vzdálený.

Napiju se vína a odložím skleničku na zem. Nebezpečně se zakymácí, ale nepřekotí se. Jsem opilejší, než jsem si my-

slela. Tmou ke mně dolehne halekání, jak někdo vyzpěvuje spolu s Madonnou písničku „Holiday“. Pak ztichne, od bazénu se ozve hlasité šplouchnutí a vzápětí zpěv zase pokračuje. Je to Al. Dává okázale najevo, že je v pohodě, stejně jako když zkraje večera pálila v ohni Simoninu fotku a zapřísahala se: „Už nikdy, prostě nikdy se nezapletu s nedospělou lesbou.“ Tři tisíce kilometrů a flaška červeného vína – a je po zlomeném srdci. Kéž by to bylo tak jednoduché.

Ke zpěvu se přidá Leanne, pisklavým hlasem zahaleká slova „dovolená“ a „slavíme“, ale pak zase zmlkne, protože zbytek textu neumí. Al se směje a Leanne se směje, Al tancuje a Leanne tancuje, Al zpívá a Leanne zpívá. S Daisy se Leanne chová úplně stejně – je to její modus operandi. Připadá mi jako ti ptáci, co přeskakují z jednoho

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!